

DÜNYANI GÖZƏLLİK XİLAS EDƏCƏK...

Dünyanın təzadları çoxdur. Bəzən onları qəribəlik, möcüzə, qeyri-adilik, sirt, Allahın işi kimi qəbul edirik. Yer göylə, günəş torpaqla, dənizlə üzbəüzdür. Amma hər ikisi bir-birinə meydan oxuyur. Birinin yağışı, qarı, küləyi, tufanı, qasırğası, istisi o birinə qənim kəsilir. Və bunlar olmasa, dünyamızda canlılıqdan əsər-ələmət qalmaz.

İnsanlar da belədir. Şəxislətilər həmişə xeyirxahlara həsəd aparır, ayaqlarının altında quyu qazırlar. Bu səbəbdən də birincilərin gücü birə on qat artır.

Təzadlırsız hər şey bir rəngdə görünür, inkişaf, irəliləyiş mümkünsüzləşir.

Əsgəri inanlarda təsadüfi olaraq deyilmir ki: "hərənin bir ulduzu var". Yaxud "ulduzu sənənin ömrü də bitər". Nənə-babalarımız "onların ulduzları barışdı" ifadələrini də tez-tez dillərinə gətirirlər. Ulduzlarımız barışsa da, bir-birimizə badalaq gəlməkdən əl çəkmirik.

Hər kəsə bir ömür payı verilir. Şirinli-acılı, uzunlu-qısalı bir ömür payı. Bugünədək Allahın ömür payından heç kəs doymayıb. Həyat əbədi, ölümsüz olsaydı, ürəklərdən qorxu silinərdi. Qorxusuz isə hamımız robotlaşar, manqurtlaşardıq.

Şüur meydana gələndə ilk qorxu bəşər övladının ölümü ilə üzleşdiyi zaman özünü bürüzə verib. O vaxtdan milyon illər keçir, hələ də ölümü ölümsüzlüklə əvəzləmək mümkün olmayıb. Dünyada çox şeyləri yaratmağı bacaran insan anlayıb ki, ölüm Allah işidi. Cəmi verib-alan ulu Tanrıdır. Lakin gözü heç nədən doymayan bəşər övladı tarix boyu min vasitəylə ölümlü dünyada ölümlərin vaxtından tez baş verməsinə çalışıb, Əzrayıla yardımından ləzzət alıb - əzrayıllaşmış.

Bəşər oğlu həmişə dünyadan kənarında cənnət və cəhənnəmin varlığına inanıb. Turanlı Yoyşt üç min il əvvəl yerdəki cənnəti (insanların özlərinin yaratdıqları) göydəki cənnətdən üstün tutub. Diri-diri dərisi soyulan Nəsimi isə iki dünyaya (axirət və yaşadığımız dünya) qarşı daha əzəmətli dünyanı - mənəvi aləmi qoyub.

İnsanın ikinci qorxusu qaranlıqdır. Ulularımız işıqlı günlər üçün oda, Günəşə, Aya pənah aparıblar. Işıqdan doğulub odla o biri dünyalara yollandıqlarını zənn ediblər. Evlərin ocağı sənədə elə biliblər nəslin kökü kəsilir. Bu gün də işıq, ocaq üçün mübarizə aparırlar. Və bu gün də insanlardan işığı, istiliyi əsirgəyənlər yox deyil.

Bütün zamanlarda bəşər övladının ən böyük arzusu ölümsüzlük qazanmaq olub. Vücutlarını itirənlər də, ad-sanlarını tarixdə ölümsüzləşdirənlər tapılıb. Qeys cismani həyatın puçluğunu, mənəvi, ruhi aləmin isə əbədiyini ilk dəfə dərk edib - Məcnunlaşmış. Qeysi daşa basıblar. Amma Məcnun heç kəsin ocağının sönməsini istəməyib, əksinə, qəlblərə istilik gətirməyə çalışmış. Cəmiyyət zülmətdə qalmağı üstün tutub, onu özündən kənarlaşdırıb. Məcnunun insanlığa gətirdiyi məşəli təzədən dahi Nizami yandırır.

İsgəndər "ölüləri diriltmək"lə Şeyx Nəsrullahın şeytana pəpis tikdiyi ni və dirilərin sağkən ölülüyünü görüb. O, qeyrəti, namusu var-dövlətə satan diri ölülərin üzünə tükürüb. İsgəndər də cəmiyyətdən kənar sayılıb. Ölü cəmiyyətdən kənar sayılıb.

Və bütün cəmiyyətdən kənarlar inanıblar ki, dünyanı gözəllik xilas edəcək...

Ramazan Qafarlı